

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 353/2025-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného LEGAL CARTEL, s.r.o., Na hrebienku 5433/40, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 3Tpo/18/2025 takto

rozhodol:

Ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. mája 2025 sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv garantovaných čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, ako aj jeho uznesením sp. zn. 3Tpo/18/2025 z 24. marca 2025. Navrhol, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil a krajskému súdu prikázal, aby ho bezodkladne prepustil z väzby na slobodu. Súčasne žiadal priznať mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

2. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 353/2025 zo 17. júna 2025 prijal na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva garantovaného čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru napadnutým postupom krajského súdu. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

II.

Skutkové východiská

3. Sťažovateľovi bolo uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave III, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-104/X-VYS-B3-2025

z 22. februára 2025 vznesené obvinenie pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 20. februára 2025 za okolností špecifikovaných v zmienenom uznesení po predchádzajúcom konflikte napadol poškodeného [REDAKOVANÉ] nožom, čím mu spôsobil zranenia, pre ktoré musel poškodený absolvovať okamžitú päťhodinovú rozsiahlu operačnú revíziu s orgánovou podporou, s uvedením do umelého spánku a s prognózou, ktorú v čase vydania daného uznesenia nebolo možné presne stanoviť. Uznesením Mestského súdu Bratislava I (ďalej len „mestský súd“) sp. zn. 5Tp/5/2025 z 23. februára 2025 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Mestský súd zároveň väzbu sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti uzneseniu mestského súdu uplatnil sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola napadnutým uznesením s poukazom na § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v rozsahu, v ktorom bola ústavným súdom prijatá na ďalšie konanie, namieta zbytočné prietahy v rozhodovaní o väzbe. Väzobné konanie trvalo od momentu obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa na dvoch stupňoch celkom 53 dní. Sťažovateľ bol na osobnej slobode obmedzený 20. februára 2025, obvinenie mu bolo vznesené 22. februára 2025 a v ten istý deň bol podaný návrh na vzatie do väzby. Do väzby bol sťažovateľ vzatý uznesením mestského súdu (23. februára 2025), pričom sťažnosť proti tomuto uzneseniu uplatnil ihneď po jeho vyhlásení. Sťažnosť následne odôvodnil 27. februára 2025 a jej odôvodnenie doplnil 21. marca 2025. Spis bol predložený krajskému súdu 17. marca 2025 a krajský súd sťažnosť zamietol napadnutým uznesením (24. marca 2025), ktoré bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 14. apríla 2025.

IV.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

IV.1. Vyjadrenie krajského súdu:

5. Zákonné lehoty, ktoré bol krajský súd povinný dodržať pri nariadení termínu neverejného zasadnutia o sťažnosti podanej proti uzneseniu mestského súdu, ako aj pri vyhotovovaní napadnutého uznesenia, boli dodržané. Pokiaľ ide o doručovanie napadnutého uznesenia, z hľadiska dodržania práva obvineného na urýchlené rozhodovanie vo väzobnej veci je podstatné, kedy bolo napadnuté uznesenie doručené sťažovateľovi (10. apríla 2025), a nie obhajcovi sťažovateľa (14. apríla 2025). Preto nie je údaj o dátume prevzatia napadnutého uznesenia obhajcom rozhodujúci. Krajskému súdu bolo spolu so spisom predložené aj odôvodnenie sťažnosti, ktoré bolo v priebehu sťažnostného konania doplnené, pričom doplnenie bolo doručené krajskému súdu až 21. marca 2025. S doplnením sa pritom členovia konajúceho senátu museli najskôr náležite oboznámiť. Konanie na krajskom súde trvalo od 17. marca 2025, keď bola krajskému súdu doručená sťažovateľova sťažnosť, do 10. apríla 2025, keď bolo napadnuté uznesenie doručené sťažovateľovi. Celková dĺžka konania na krajskom súde tak činila 23 dní, pričom konanie na mestskom súde trvalo od 22. februára 2025 do 16. marca 2025, teda spolu 22 dní. Hoci konanie ako celok netrvalo ideálnu dobu, krajský súd vyvinul pri zohľadnení všetkých aspektov veci maximálne úsilie tak, aby bola vec sťažovateľa vybavená čo najrýchlejšie. Sťažovateľ bol pritom

uznesením krajského soudu sp. zn. 4Tpo/38/2025 z 10. čuna 2025 právoplatne prepustený z väzby na slobodu s tým, že väzba mu bola nahradená.

6. Z uvádzaných dôvodov postupom krajského soudu nedošlo k sťažovateľom poukazovaným prietahom. Krajský súd navrhuje ústavnej sťažnosti nevyhoviet'.

IV.2. Replika sťažovateľa:

7. Krajský súd nepoprel argumenty uvádzané v ústavnej sťažnosti, pretože na vec len ponúkol vlastný názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje. Zákonné lehoty súvisiace s vydaním napadnutého uznesenia a vypracovaním jeho písomného vyhotovenia neboli rešpektované. O sťažnosti podanej proti uzneseniu mestského soudu rozhodoval krajský súd na neverejnom zasadnutí. O obsahu napadnutého uznesenia sa preto sťažovateľ a jeho obhajca mohli dozvediet' až po doručení písomného vyhotovenia rozhodnutia. Z hľadiska doručovania napadnutého uznesenia je podstatné, kedy bolo toto doručené obhajcovi sťažovateľa (14. apríla 2025), a nie sťažovateľovi (10. apríla 2025). Väzobné konanie ako celok neprebehlo urýchlene.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Pri posudzovaní porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ku ktorému malo dôjsť tým, že všeobecné súdy nerozhodli o väzbe sťažovateľa urýchlene, vychádza ústavný súd nielen z vlastnej rozhodovacej praxe, ale aj z judikatúry Európskeho soudu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Zároveň ústavný súd konštatuje, že pri posudzovaní lehôt, v ktorých všeobecné súdy rozhodli, je použiteľná judikatúra ESLP týkajúca sa tak porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru, ako aj porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru (m. m. napr. III. ÚS 418/2024).

9. Ústavný súd považuje za vhodné poukázať na niekoľko rozhodnutí ESLP, ktoré dopadajú na posudzovanú vec. ESLP pripomenul, že rešpektovanie práv každej osoby, aby bolo možné v krátkom čase dosiahnuť rozhodnutie soudu o zákonnosti zadržania, sa musí posudzovať s ohľadom na okolnosti každého prípadu (m. m. Sanchez-Reisse v. Švajčiarsko, sťažnosť č. 9862/82, bod 55 a R. M. D. v. Švajčiarsko, sťažnosť č. 19800/92, bod 42). V zásade však platí, že keďže ide o slobodu jednotlivca, štát musí zabezpečiť, aby konanie prebehlo čo najrýchlejšie (m. m. napr. III. ÚS 45/2024). Čo sa týka lehôt, ktoré boli zo strany ESLP posúdené v súvislosti s rozhodovaním vo väzobných veciach ako neprimerané, ústavný súd koncentruje pozornosť napríklad na vec Jabłoński v. Poľsko (sťažnosť č. 33492/96), v ktorej bolo neprimeraných 43 dní, alebo na vec Nikolov v. Bulharsko (sťažnosť č. 38884/97) s konštatovaním neprimeraných 42 dní. Podľa konštantnej judikatúry ESLP by malo konanie o rozhodovaní vo väzobných veciach na jednom stupni trvať tri týždne (rozsudok G. B. v. Švajčiarsko a rozsudok Sarban v. Rumunsko, č. 3456/05; m. m. napr. aj III. ÚS 45/2024).

10. Osobitne, pokiaľ ide o doručovanie písomného vyhotovenia rozhodnutia o väzbe a jeho vplyve na dodržanie záväzku štátu rozhodnúť o zákonnosti väzby „urýchlene“, ústavný súd poukazuje na prax ESLP, ktorý vo veci Vejrnola v. Česká republika (sťažnosť č. 57246/00) zdôraznil, že dohovor zakotvuje aj právo na doručenie súdneho rozhodnutia, ktoré sa týka zákonnosti zadržania, v krátkom čase. Z uvedeného rozhodnutia rovnako vyplýva, že štát, ktorý rozhoduje o väzbe v dvojinštančnom konaní, musí v zásade poskytnúť zadržaným osobám rovnaké záruky

pri odvolaní, ako aj v prvostupňovom konaní, pričom požiadavka dodržania „krátkej lehoty“ nepochybne predstavuje jednu z nich (m. m. napr. aj III. ÚS 286/2020, III. ÚS 414/2021).

11. Nadväzne na uvedené ústavný súd upriamuje pozornosť na prax ESLP vo veciach týkajúcich sa Slovenskej republiky. Vo veci *Karlin v. Slovenská republika* (sťažnosť č. 41238/05) ESLP konštatoval porušenie čl. 5 ods. 4 dohovoru z dôvodu, že vnútroštátne súdy nerozhodli urýchlene o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby vrátane konania o sťažnosti proti rozhodnutiu, ktorým bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietnutá. Konkrétne ESLP vnútroštátnym orgánom vytkol, že napadnuté konanie trvalo celkovo 44 dní, z čoho obdobie pričítateľné súdom predstavovalo najmenej 41 dní. V tomto ohľade poukázal na to, že prvostupňovému súdu trvalo 18 dní, kým rozhodol o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, a ďalších 6 dní, kým bolo rozhodnutie doručené sťažovateľovi. Rovnako poukázal aj na to, že sťažnostnému súdu trvalo 17 dní, kým rozhodol o sťažnosti, a ďalších 5 dní, kým doručil rozhodnutie sťažovateľovi. Vo veci *Michalák v. Slovenská republika* (sťažnosť č. 30157/03) ESLP poukázal na neprimerane dlhé obdobie, počas ktorého boli prijaté uznesenia doručované sťažovateľovi, a to 18 a 20 dní (m. m. napr. III. ÚS 418/2024).

12. Rovnako tak ústavný súd poukazuje aj na svoju rozhodovaciu činnosť, konkrétne na rozhodnutie vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 177/2016. V predmetnej veci konštatoval porušenie práva na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby postupom Krajského súdu v Prešove, pričom šlo o vec, v ktorej od predloženia veci na rozhodnutie o sťažnosti (proti uzneseniu o vzatí do väzby) do doručenia uznesenia sťažnostného súdu sťažovateľovi uplynula doba 27 dní. Vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 286/2020 Krajský súd v Trenčíne rozhodoval o sťažnosti 27 dní a z uvedeného obdobia trvalo až 21 dní písomné vyhotovovanie uznesenia a jeho doručovanie sťažovateľovi. Vo veci sp. zn. III. ÚS 560/2023 od predloženia veci Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o sťažnosti do doručenia sťažnostného uznesenia uplynula doba 28 dní, z čoho 22 dní pripadlo na doručovanie rozhodnutia.

13. V okolnostiach sťažovateľovej veci predložil prokurátor návrh na vzatie sťažovateľa do väzby mestskému súdu 22. februára 2025. Mestský súd rozhodol o tomto návrhu v nasledujúci deň (23. februára 2025), teda prednostne a urýchlene. Sťažovateľ podal proti uzneseniu mestského súdu sťažnosť, ktorú odôvodnil 27. februára 2025. Spis bol predložený na rozhodnutie krajskému súdu 17. marca 2025. Konanie o väzbe na mestskom súde tak trvalo 22 dní, z čoho možno pričítať okresnému súdu 18 dní, t. j. časový úsek bez zohľadnenia doby potrebnej na odôvodnenie sťažnosti. Konanie o sťažnosti v rozsahu jej doplnenia odôvodnením totiž podľa judikatúry ústavného súdu nemožno pričítať na vrub všeobecným súdom, keďže ide o úkon, ktorý súd ovplyvniť nemohol. Sťažnostnému súdu má byť s ohľadom na predídanie komplikácií spojených s dodatočným predkladaním písomností pritom predkladaný na rozhodnutie kompletný spis (m. m. napr. IV. ÚS 68/2022, IV. ÚS 634/2024). Po predložení veci krajskému súdu sťažovateľ znovu doplnil odôvodnenie sťažnosti podaním z 21. marca 2025. Tento deň teda predstavuje relevantný moment, od ktorého bol krajský súd po doplnení sťažnosti o nej spôsobilý rozhodnúť. Krajský súd rozhodol vo veci 24. marca 2025, teda po 3 dňoch. Takúto lehotu nemožno hodnotiť ako ústavne nekorektnú, pretože vec bola vybavená prednostne a urýchlene. Dĺžka väzobného konania na dvoch stupňoch bez zohľadnenia doručovania napadnutého uznesenia v rozsahu, v ktorom ju možno pričítať všeobecným súdom, tak činila 21 dní. Zmienená lehota sa so zreteľom na východiská uvádzané predovšetkým v bode 9 dôvodov tohto nálezu javí ako ústavno-právne akceptovateľná.

14. Ako vyplýva z doručenky obsiahnutej v spise, napadnuté uznesenie bolo doručené priamo sťažovateľovi 10. apríla 2025. Doručovanie napadnutého uznesenia tak trvalo 17 dní, čo sa síce javí ako hraničné, avšak najmä so zreteľom na časové súvislosti uvedené v bodoch 11 a 12 odôvodnenia tohto nálezu ešte ústavno-právne udržateľné. Obdobie rozhodovania o sťažovateľovej väzbe sa s poukazom na judikatúru ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 634/2024) neskončilo až doručením napadnutého uznesenia obhajcovi sťažovateľa, ako uvádza sťažovateľ, ale už doručením napadnutého uznesenia sťažovateľovi. Týmto dňom sa totiž sťažovateľ dozvedel o zamietnutí sťažnosti, ako aj o dôvodoch, na ktorých bolo zamietnutie založené. Rozhodovanie všeobecných súdov o väzbe v takejto dĺžke sa ústavnému súdu nejaví nekonformné ani s požiadavkami formulovanými rozhodovacou praxou ESLP, pretože „lehota“ v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru (tieto závery sú primerane použiteľné aj vo vzťahu k judikatúre ESLP produkovanej vo vzťahu k vzatiu obvineného do väzby – m. m. III. ÚS 81/2024) sa začína podaním odvolania na súde a končí sa dňom oznámenia rozhodnutia sťažovateľovi **alebo** jeho právnomu zástupcovi v prípade, ak nedošlo k jeho verejnému vyhláseniu (m. m. rozsudok Koendjbiarie v. Holandsko, sťažnosť č. 11487/85, § 28).

15. Sumarizujúc uvedené, rozhodovanie o návrhu prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby v rozsahu, v ktorom ho možno pričítať všeobecným súdom, vrátane doručovania napadnutého uznesenia, tak v okolnostiach danej veci trvalo na dvoch stupňoch trestného súdnictva celkom 38 dní (rovnako napr. III. ÚS 418/2024). Ústavný súd podotýka, že uvádzaný časový úsek v jeho celosti, obdobne ako samostatne posudzovanú dĺžku doručovania napadnutého uznesenia, nemožno vybaviť vlastnosťou ideálnosti, avšak s poukazom na východiská formované rozhodovacou praxou ESLP, ako aj judikatúrou ústavného súdu mu nemožno priznať ani pozitívnu ústavno-právnu relevanciu.

16. Po preskúmaní veci ústavný súd uzatvára, že neidentifikoval porušenie základných práv sťažovateľa zaručených čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako ani jeho práva garantovaného čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru. Medzi napadnutým postupom na jednej strane a obsahom poukazovaných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd mohol vysloviť porušenie predmetných ustanovení ústavy a dohovoru. Z uvedených dôvodov ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu